

Sorina BĂLĂNESCU

„Vino să muncim împreună...”

Într-un oraș de provincie, care seamănă cu Taganrogul natal al scriitorului, moravurile onorabililor cetățeni, fie aceștia comercianți, nobili ori simpli lucrători, nu au nimic simpatic, demn de condeii îngăduitor al umoriștilor. În atmosfera împovăraătoare și monotona a unui oraș rusesc ce seamănă cu multe, multe altele, unde clocesc ura și disprețul față de orice formă de gândire neîncorsetată în șabloane, își duce zilele Misail Poloznev. Este personajul-narator în lunga povestire, apăsătoare, dar deloc anostă (din 1896), intitulată *O viață (Povestirea unui provincial)*, personaj care își relatează cu un calm derutant eșecul existenței croite după preceptele lui Lev Tolstoi – învățătorul într-ale vieții și moralei, fără ca numele lui Tolstoi să fie pomenit în cuprinsul narațiunii. De fapt, experiența descurajantă a personajului-narator răstrânge în planul ficțiunii neîncrederea lui Cehov față de învățătura tolstoistă, care îl fascinase o bună bucată de timp. După cele văzute și trăite pe Insula Sahalin, autorul nuvelei se arată sceptic față de soluțiile patriarhului de la Iasnaja Poliana, iar insuccesul tentativei lui Misail Poloznev, fiu de nobil, de a-și câștiga existența muncind ca zugrav, într-un artel de meseriași, mediază deziluziile lui Cehov însuși. Prin procura autorului, Poloznev practică neîmpotrivirea la rău și la violență, așa cum recomandă Tolstoi, muncește din greu, convins fiind că prin muncă fizică poate produce lucrurile utile vieții de zi cu zi, fără a împovăra pe alții („*Oamenii săraci și cei fără carte își câștigă bucată de pâine prin muncă fizică, și eu nu văd de ce ar trebui să fac excepție...*”).

În orașul care îl privește cu ură nedisimulată, se găsește totuși un om ce îi admiră convingerile și, mai ales, concordanța dintre gând și făptuirea binelui. Provocarea la dialog îi vine din partea medicului militar Blagovo, un intelectual pasionat de filosofie. Cei doi simt că filosofarea, care se administrează ca un drog, pe ascuns de opinia publică, este o șansă pe care părțile nu trebuie s-o rateze. Se dovedește fără tăgadă pentru Poloznev-povestitorul că doctorul Blagovo cunoaște din lecturi temeinice ideile care agită inteligența rusă la sfârșit de secol XIX. Le cunoaște, spunem noi, mai bine decât oricare dintre confrății săi doctori, întâlniți în proza și dramaturgia cehoviană, și nu ezită să-l antreneze pe Misail P. într-o dezbateră pe seama ideilor lui Renan, Comte și Spencer despre înlănzirea moravurilor barbare prin evoluție socială, despre credința în progres și datoria morală, despre conservarea vieții, despre scopul acțiunilor bune, al muncii fizice, mai exact. Ajuns aici, amatorul de filosofare avansează o întrebare: „*Nu credeți că, dacă puterea voinei, această încordare, tot acest potențial le-ați cheltui în alt scop, de exemplu, ca să deveniți cu timpul un mare savant ori un mare artist, atunci viața dumneavoastră ar câștiga în cuprindere și în profunzime și ar fi mai productivă în toate privințele?*” Nu, el, Poloznev nu se va plânge niciodată de risipirea celor mai bune forțe pe o activitate inutilă, ca unchiul Vanea („*zece ani am muncit ca un cal de povară și am achitat toată datoria... Mi-am irosit viața. Nu sunt nici prost, nici netalentat... Dacă trăiam normal, puteam ajunge un Schopenhauer ori un Dostoievski...*”) și nici ca

Andrei, cândva speranța și mândria familiei Prozorov din *Trei surori* („*Uite-mă secretar la zemstvă, unde președinte e Protopopov! Auzi, eu sunt secretarul lui! Și pot spera s-ajung consilier! Consilier de zemstvă, eu, care visez noapte de noapte că sunt profesor la Universitatea din Moscova... Un savant de vază... faima Rusiei!*”).

Pe Misail Poloznev, învățătura lui Tolstoi l-a prins definitiv în mreje, și nu încape umbră de îndoială că munca fizică va izbăvi omenirea de chinuri și nedreptăți, pentru ca majoritatea populației, care hrănește, îmbracă și apără minoritatea, să nu mai rămână flămândă, dezbrăcată și lipsită de apărare, ca pe vremea tătarilor...

La inițiativa doctorului, disputa continuă, alte și alte idei care agită societatea rusă emancipată se anunță, fără ca vreuna să fie dusă până la capăt, și asta din cauză că autorul narării observă (simțul observației nu-i lipsește) că preopinental său este preocupat de altceva, în ciuda tonului aprins al discursului. Poloznev va afla în curând că gândurile doctorului sunt în altă parte... În povestirea *O viață*, putem recunoaște rezerva omului și artistului Cehov față de doctrine, tradusă în deprinderea de a „submina”, prin detalii aparent mărunte, autoritatea susținătorilor fără nicio rezervă a unei ideologii ori a alteia: nu mai departe, tânărul doctor Blagovo poartă cizme de lac înalte și o cămașă de mătase sub haina de uniformă, detalii de vestimentație cochetă, nepotrivită cu ocazia, făcând suspect interesul lui pentru filosofare. Pe parcursul acțiunii, doctorul se dovedește a fi un ins fără scrupule, însă deprinderea sa de vorbitor avizat în materie de filosofii și doctrine nu pierd fără urme, atâta vreme cât, aproape literal, teoriile enunțate de doctorul Blagovo se preiau, desfoiate în dialoguri directe ori numai mimate, în piesa *Trei surori* (din 1900). Cehov se autocitează, însă, curios lucru, fără să se repete, întrucât, de fiecare dată când o formulare se lasă recunoscută într-o nouă ambianță, nouă devine și semnificația, care se schimbă în funcție de datele spunerii, de dispoziția și capriciul vorbitorului, ba chiar de hazardul vremii. Regia dramaturgului apelează, în *Trei surori*, la rafinate acorduri muzicale – nu la acompaniamentul sonor ne referim, ci la predilecta, muzicala folosire a rimelor de situații și de motive-rimă, tehnică ce-i permite să adune perechi de trăitori sub puterea aceluiași destin tragicomic. Autocitari vor fi insistentele apariții ale ideilor sus-pomenite, ambalate „la pachet” cu motivul, obsesiv pentru unele personaje, al dorului de muncă. Sub un nou înveliș, mai atrăgător decât al dezbaterii teoretice, ideea preconcepțată a muncii fizice izbăvitoare, ca balsam universal contra proastelor deprinderi, idee care circulă în societatea rusă, însetată de certitudini, poposește neîntârziat din povestirea *O viață* în actul I al comediei *Trei surori*, direct în rostirea exaltată a Irinei-la-douăzeci-de-ani. Nu este exclus ca Cehov, cel care privise neîncrezător tot ce însemna ideologie ori doctrină, să-și fi dorit acum, la patru ani după experiența Sahalinului, emanciparea de sub vraja învățaturii lui Tolstoi. Pentru aceasta, avea nevoie de exercițiul textului dramatic, cel mai rece și mai obiectiv, care să-i permită trecerea ideii în seama unor personaje naive, înflăcărate, și care vor plăti autoamăgirea cu nefericirea lor. Așadar, repetându-l pe Poloznev, dar fără eșafodajul de argumente ale tolstoistului, Irina declară cu încântare: „*Azi, când m-am deșteptat din somn, m-am sculat și m-am spălat, mi s-a părut deodată că totul s-a deslușit pentru mine în această lume, că știu cum trebuie să trăiesc. Ivan Romanâci, dragul meu, știu tot! Omul este dator să muncească, să trudească în sudoarea frunții, oricine ar fi el. În asta e tâlcul și țelul vieții lui, în asta constă fericirea, încântarea lui! Ce bine*

e să fii un lucrător, care se scoală în zori și sparge piatră în drum sau păstor sau un dascăl, care învață copiii, sau mecanic la calea ferată... Eu una ard de dorul de a munci. Așa cum arde omul însetat în arșița verii". Varianta cu „spartul pietrei în drum” și cea a „păstoritului” le încercase Poloznev, însă niciuna nu-i adusese decât umilință și nefericire. Dintre ipostazele muncii fizice, la care Irina visează cu ochii deschiși, neîncercată rămâne, ca și pentru Poloznev, munca de „mehanic la calea ferată”. Situația de dascăl, probată, vreme de câțiva ani, de Olga, sora mai mare a Irinei, nu pare a fi alternativa optimă, dacă e să judecăm după lamentările celei în cauză, veșnic obosită, veșnic tracasată de orele petrecute la liceu, apoi de meditații, apoi de funcția de directoare provizorie – la început, definitivă – la sfârșit. Oricum, la finalul primului Act, Irina își exprimă cu tărie convingerea că numai prin muncă va scăpa de viața anostă, fără rost, și va veni fericirea, mai întâi, cea individuală, pe urmă, cea generală. „*Trebuie să muncim...*” îi îndeamnă Irina pe cei care o ascultă, după ce Olga, sora ei iubită, tocmai declarase, cu sinceritate, că profesoratul o îmbătrânește înainte de vreme, o stoarce de puteri. Pare că, pe planeta Prozorov, fiecare aude numai ce îi convine, și nu numai slujitorul Ferapont suferă de surzenie, iar dramaturgul, ca să-i pedepsească pe cei care aud numai ce le convine, încrucișează bizar replici, pedepsindu-i pe încornorați, proști și ticăloși, când se ticăloșesc prea tare, cu o ironie vecină bațjocorii, cum numai în vodeviluri se pedepsesc. Suntem în miezul unei comedii, chiar dacă Cehov anunțase că a scris o *dramă în patru acte*. În definitiv, degeaba Olga o dojenește pe Mașa, sora mijlocie, că e cea mai proastă din familie. Mai proastă și mai dispusă la compromisul căsătoriei fără iubire, în numele datoriei sacre, este Olga, ce n-a învățat nimic din nefericirea Mașei, soția unui dascăl de latinie plicticos, slugarnic și prost de-a binelea. Dar iată cum decurge schimbul de replici. Olga nici nu apucă să enunțe motivul tinereții care se duce, al resemnării față cu voința lui Dumnezeu, că, din planul secund, unde baronul Tuzenbach discută cu Solionâi, răzbate până la noi (dar nu până la Olga), replica răutăcioasă a lui Tuzenbach, ce *nu* Olgăi i se adresează: „**Olga:** *Tot ce avem ne vine de la bunul Dumnezeu; cine știe, dacă nu era mai bine să mă fi măritat și să fi rămas acasă...* (Pauză.) *Mi-aș fi iubit soțul...*” **Tuzenbach** (lui Solionâi): *Vorbești tâmpenii, m-am săturat să tot ascult prostiile!*” Măritișul cu un profesor de liceu ar fi obligat-o, ca pe Mașa, să-și onoreze rangul social și să stea acasă, să coase la gherghef și să ia parte la agapele organizate de director și la spectacolele de binefacere. Se pare că ceva nu este în ordine cu această mărturisire, dacă intervențiile ofițerilor din planul doi îi surpă din credibilitate: „*O, sufletul mi-a fost cuprins de o bucurie fără seamăn...* *Și mi s-a făcut un dor nebun să mă întorc în locurile acelea atât de dragi...*” – spune Olga. „*Pe dracu gol*” – vine, în completare cinică, zisa lui Cebutâkin, iar Tuzenbach, bunul baron, adaugă: „*Chiar că-i o tâmpenie*”, fără ca vreunul dintre ei să fi auzit ce apucase să spună Olga – și fără ca Olga să-i audă.

Dacă divagația lirică a Olgăi a fost pusă la încercare de ingerințele lui Tuzenbach și Cebutâkin, motivul dorului de muncă, enunțat de Irina, are parte de un tratament dialogic mult mai favorabil. Tuzenbach și Verșinin dezvoltă câte o variație a motivului, îmbogățindu-l cu alte fire tematice deșirate din încurcatul ghem al ideilor, unde tolstoismul face casă bună cu darwinismul social, cu teoria progresului, cu pozitivismul lui Comte. Ideile sunt cele asiduu frecventate de mai vechile noastre cunoștințe, Misail Poloznev și doctorul Blagovo din *O viață*, dar fără angajare

Anton Pavlovici CEHOV și familia sa

poetică: întoarse pe toate părțile, fără nici cea mai mică dorință de a scoate efecte lirice sunt teoria progresului și a evoluției treptate a civilizației umane, iubirea ca lege morală (realizarea unor acte cu urmări pozitive pentru viitorime), sensul vieții („*slujirea progresului ce va veni într-un viitor îndepărtat*“). *Convingerea lui Poloznev că „nimic nu rămâne fără urmări, și fiecă pas, oricât de mic, are importanță pentru viața prezentă și viitoare“* ar fi împărtășit-o și Cehov – multe ale lui inițiative concrete și fapte caritabile, expediția din Sahalin se justifică prin această discretă dorință de a lăsa ceva util concetățenilor săi. În *Trei surori* însă, ideile prilejuiesc personajelor momente de filosofare în grup, de ieșire din monotonia existenței, de răgaz pentru o visare duioasă ori, pur și simplu, de poză, când auditoriul este unul feminin. Aici, în casa Prozorov, ideile se desfac din amalgamul inițial, firele se limpezesc, apoi se încurcă la loc, dar ceea ce contează mai mult este rânduirea lor după legile discursului poetic, cuvintele frumoase, ritmic susținute, sensul lor tulbure sporind prin învelișul liric al exaltării ce o îmbracă. Dacă la incantațiile de oratoriu se adaugă motivul *păsărilor albe*, păsări călătoare din înaltul cerului, care nu cunosc opreliștile pe care le cunosc oamenii și zboară spre alte zări, atunci când le vine sorocul de plecare, efectul poetic al filosofării este și mai sigur. Abandonat în voia reveriei, baronul împacă, în aceeași tiradă, progresul într-un viitor îndepărtat, dar sigur, cu un sens care scapă oamenilor, cu dorul de muncă, pregătire pentru fericirea viitoare.

Ca într-un duet liric, baronul Tuzenbach, îndrăgostit până peste urechi de Irina, reia, ca să-i fie pe plac alesei sale, dar și din convingere personală, motivul muncii izbăvitoare, într-o variație premonitoare pentru Rusia. Peste 20–30 de ani, crede el, toată lumea va munci, mai ales că vine o furtună care va primeni întreaga viață socială, pregătind „*vijelia cea mare*“... În Rusia reală, furtuna și vijelia au venit de-adevăratelea, chiar mai repede decât presupunea sibilinic Tuzenbach, ieșind din litera ficțiunii, iar munca mult râvnită a devenit muncă forțată pentru toți cetățenii Rusiei...

Tuzenbach și Irina împărtășesc convingerea că primul pas pe altarul muncii concrete l-au și făcut, renunțând la serviciile valetilor și ale ordonanțelor. Pe când era cadet, la Moscova, Tuzenbach accepta senin ca un valet să-i scoată cizmele și să i le lustruiască. Acum, după rețeta infailibilă a contelui Tolstoi, baronul își scoate singur ciubotele și le văcsuiește tot singur. Greu le-a fost celor trei surori să se lipsească de ordonanțe, după moartea comandantului de brigadă Prozorov, dar acum se descurcă fără ajutorul lor. De condamnat sunt cei care disprețuiesc munca (fizică, bănuim), preferând să trăiască în huzur – sună concluzia duetului Irina–Tuzenbach, la care vocea lui Verșinin adaugă un prestigios „*Da, trebuie să muncim...*“. Intervine, tulburând ordinea senin-convingătoare, Cebutâkin: „Eu unul n-am să muncesc...“ Până când viitorul acela fericit va pogori pe pământ, Tuzenbach vrea să profite de efectele mărunț-curative, dar sigure ale efortului fizic imediat. În Actul II, după ce-i anunță pe cei prezenți că și-a dat demisia, declară încă și încă o dată că vrea să muncească atât, încât, spune el, „*să vin seara istovit acasă, să mă trântesc pe pat și să adorm numaidecât. Cred că lucrătorii dorm bine noaptea!*“ În contratimp, Irina din Actul II se arată nervoasă, nemulțumită de sine și de alții. S-a angajat în „câmpul muncii“ ca telegrafistă (la singurul telegraf din urbe; în preajma anului 1900, munca la telegraf era una dintre puținele slujbe oferite femeilor, absolvente de pension, cerând cunoștințe temeinice de franceză și engleză), însă

slujba la poștă o obosește și nu-i dă niciun fel de satisfacții: „*Trebuie să-mi caut un alt serviciu. Asta nu e pentru mine. N-are nimic din ce-am visat, din ce-aș fi dorit... E o muncă banală, fără strop de poezie... fără idei!*”. Menționăm că varianta muncii la telegraf o încercase și fiul de nobil Poloznev, înainte de a opta pentru truda proletarului.

„*Și ce viață frumoasă va fi atunci când toată lumea va munci!*” – gândesc cu glas tare interpreții din oratoriul muncii în Actul III. O vagă îndoială încearcă numai Tuzenbach, spunându-i Irinei că, de ziua ei onomastică, cea sărbătorită cu patru ani în urmă, mai puteau întrezări o viață fericită, pe când acum... Dar momentul de îngândurare se risipește, Tuzenbach, ca proaspăt demisionar, este acum un om liber și întreprinzător, gata să-și traducă visul în practică. Fabrica de cărămizi îl așteaptă, ospitalieră și promițătoare de câștig. Îndrăgostit la culme, gata să-și dea și viața pentru aleasa inimii, amorezul îi propune Irinei să accepte o invitație cel puțin inoportună – pentru alții, dar cât se poate de nimerită, din punctul lui de vedere, fiindcă ce poate fi mai sănătos pentru nervi și convingeri decât remediul muncii la o fabrică de cărămizi? În loc de „*Vino să fugim împreună!*” – „*Vino să muncim împreună!*”, după ce toate formele legale de căsătorie vor fi încheiate. Cererea rămâne deocamdată în aer: „*Nikolai Lvovici, te rog să pleci!*” – tranșează lucrurile Mașa, în limitele buneii-cuviințe.

Iar cea la care visează să-i fie soție, Irina, cu patru ani în urmă (Actul I) îi îndemna pe toți la muncă fără preget, deoarece fără muncă, spunea ea, omul nu poate fi fericit. La 24 de ani, Irina a renunțat la slujba de la telegraf și s-a angajat ca funcționară la administrația zemstvei, acolo unde fratele ei, Andrei, este consilier, iar președinte este amantul Natașei, omnipotentul Protopopov. Larma și spaima provocate de incendiul care mistuie orașul (fundalul actului III) o fac pe Irina și mai vulnerabilă în fața propriei irosiri, abia acum ea plătește pentru că a crezut în efectul binecuvântat al muncii; ea știe acum, în sfârșit, că fericirea mult așteptată nu va veni, iar munca de acum o dezgustă: „*Sunt nenorocită! O, ce nenorocită sunt! Nu voi mai munci! Nu pot să mai muncesc! Îmi ajunge! Am fost telegrafistă, acum lucrez la zemstvă, nu pot suferi ce fac. Am 24 de ani... Muncesc enorm. Mintea mea a ajuns ca o iască, am slăbit, m-am urâțit, am îmbătrânit, n-am nicio satisfacție...*” Repetând aproape literal vorbele Olgăi din actul I, Irina își cântă disperarea, iar nu resemnarea, vină pentru care Cehov deja o pedepsise pe Olga. În finalul de act, Irina știe că nu va mai ajunge la Moscova, chintesența visului de fericire, dacă nu va accepta compromisul, iar compromisul pe care Olga i-l recomandă ca soluția cea mai rezonabilă este căsătoria cu bunul baron Tuzenbach, pe care ea, Irina, îl stimează, dar nu-l iubește. Olga ar fi gata să se mărite cu un om cumsecade, chiar bătrân, pentru că, nu-i așa? – „*nu se căsătorește omul numai din dragoste, ci și ca să îndeplinească o anumită îndatorire!*”

La începutul Actul IV, al plecărilor – din viață – pentru Tuzenbach, din oraș – pentru militarii regimentului, Irina anunță că a făcut toate pregătirile de plecare, dar, contrar așteptărilor noastre, nu spre Moscova se îndreaptă. Aflăm că Irina a acceptat cererea în căsătorie a baronului și că, imediat după formalități, îl va urma pe soțul ei la fabrica de cărămizi, deoarece peste două zile începe școala, iar dânsa, care a promovat examenul de institutoare, va începe cu emoție și bucurie o nouă viață, de muncă, în slujba copiilor. După cum singură recunoaște, Irina s-a resemnat la gândul că nu-i este dat să ajungă la Moscova, ci... la fabrica de cărămizi,

undeva, nu departe de orașul în care trăiește, și acolo, o așteaptă o viață nouă, plină de satisfacțiile prestației sale. După ce a luat această decizie, i-a revenit brusc dorul de muncă și sufletul i s-a făcut ușor ca un fulg. „Așa vrea destinul, fiindcă toți suntem în mâna Domnului“, rezumă ea situația, repetând cuvintele Olgăi, cea care o îndemnase stăruitor să facă acest pas. În cuvinte izbitor de asemănătoare, Andrei, singurul dintre Prozorovi care rămâne în casa părintească, își reclamă ușurarea ce o simte la gândul că viitorul va fi incomparabil mai bun decât prezentul mizerabil, și atunci, spune el, „sufletul meu devine ușor ca fulgul, aripile îmi cresc...“, insul greoi și miop e gata să zboare liber ca păsările cerului.

În finalul actului IV, după ce a aflat că logodnicul ei a murit în duel, mai hotărâtă decât fusese în ajun, gata să plece la fabrica de cărămizi (bagajele vor fi încărcate și transportate cu o căruță), Irina reiterează apelul de la începutul piesei: „Trebuie să muncim...“ Acum, remediul muncii este o formă de sacrificiu pentru ceilalți („O să-i învăț carte pe copii, o să-mi jertfesc toată viața pentru cei care au nevoie de ea“), de dragul fericirii care va să vină – nu se știe când, dar va veni sigur, crede ea și, alături de ea, Olga și Mașa –, pe când *atunci*, munca dătătoare de satisfacții era soluția optimă de autoperfecționare și de accedere la fericirea individuală. Rețeta muncii apare numai în recitativul Irinei, iar surorile ei se mulțumesc să declare, ceea ce sună ca o făgăduință cu martori de față, că încă nu e târziu, că vor lua viața de la capăt, *cum?* – nu contează deocamdată. Greu de crezut, mai ales, în cazul Mașei.

În *Trei surori*, pensionarele și pensionarii destinului potrivit se complac în amăgirea de sine, căreia îi găsesc susținere în semnele vremii schimbătoare. Este de-ajuns ca soarele de mai să lumineze cald și îmbietor, pentru ca tristețea anului de doliu, cât ai clipi din ochi, să se topească, și speranța tulbure în puțința fericirii, exaltarea, elanul copilăresc să umple sufletul Irinei. E de-ajuns ca din apropiere să răzbată muzica de rămas-bun intonată de fanfara regimentului – „veselă, plină de speranță“ – și cele trei voci să declame, într-o orchestrație impecabil regizată de autorul din umbră, recitativul cuvintelor mângâietoare despre viitor. Până și în pre-simțirea zăpezii ce nu va întârzia să cadă – ca un lînțoliu alb peste durerile nevindecate – barometrul sufletesc al Irinei semnalează pricini de bucurie, nedumeritoare pentru noi. Starea de spirit se schimbă ca prin farmec și cere ca puterea cuvintelor de a cuprinde starea de moment să fie tatonată prin rostire, pentru ca personajele să se dumirească, într-un fel, asupra propriilor trăiri.

Dar Cehov n-ar fi Cehov, dacă ne-ar lăsa nestingheriți în seama cuvintelor cantabile și convingătoare. El vrea să ne stingherească și, pentru ca stinghereala să-și facă efectul asupra noastră, îi instalează în fundalul scenei, la oarece distanță de trioul surorilor, pe Andrei și pe Kulâghin, partea bărbătească a neamului, întregind tabloul de familie: Kulâghin, vesel, aduce pălăria și pelerina soției sale; Kulâghin are toate motivele să fie binedispus: rivalul său, colonelul Verșinin, a părăsit arena disputei amoroase, iar Andrei Prozorov, bufon fără voie, soțul Natașei, plimbă un cărucior de copii. Cei doi bărbați nu intervin în discursul din prim-plan, însă veghea lor, simpla lor prezență, pune sub semnul întrebării viitorul-de-aur. În locul fericirii depline – se furișează minciuna mântuitoare, și munca nu poate fi nicicum desfătare, ci, în cel mai bun caz, un leac de uitare a suferințelor. Din solemnitatea și bogăția oratorului despre sfințenia muncii, rămâne doar amărăciunea monocordă a litaniei.